

ЖИЛЕНКО Станіслав Юрійович
Позивний “Стус”
(07.10.1994-27.03.2024)

Народився 07.10.1994 року в м. Тернівка Дніпропетровської області. Відвідував дитячий садочок «Горобинка», де вже тоді проявилися і сформувалися його здібності щось робити своїми руками (ліпка, конструювання, малювання, плетіння з бісеру).

У вересні 2001 року Стас пішов у 1 клас загальноосвітньої школи № 4 м. Тернівки. Займався футболом, карате, дзю-до. Мріяв навчатися у футбольній школі м. Дніпропетровська та стати футболістом, але у 2008 році переніс тяжке захворювання на гострий гематогенний остеомієліт шийки правої стегнової кістки. Важке протікання хвороби та дороговартісне лікування змусило батьків просити допомоги у людей. Тоді мешканці міста відгукнулися на прохання. За півроку Стаса поставили на ноги. Тоді хворобу та її наслідки поборолі.

У 2012 році Станіслав закінчив школу та вступив до Дніпропетровського хіміко-технологічного університету на економічний факультет, який у 2018 році закінчив та отримав диплом магістра. Під час навчання брав активну участь у житті університету. Представляв команди факультету та університету у заходах «Студентська весна» (навіть вже після закінчення навчання). Був дуже активним, займався спортом: бокс (ММА), сноуборд, велоспорт.

Паралельно з навчанням в університеті працював у магазині «Нараріґі-1» Південно-східної філії ТОВ «МТІ». Після закінчення університету жив у м. Дніпро, працював менеджером відділу з формування об'єктів комерційної нерухомості ТОВ «ОМЕГА», у барі OLD PAL, начальником виробництва ТОВ «Річмен Груп». Любив працювати руками, не любив офісну роботу. Не цурався ніякої роботи, за потреби ставав поряд з підлеглими і робив разом з ними.

На початку повномасштабного вторгнення рф в Україну долучився до лав Добровольчого формування територіальної громади в м. Дніпро, яке було створене ветеранами полку “Азов”, говорячи:

«Я ще нічого не зробив для України». Там проходив навчання з базової загальновійськової підготовки, тактики та роботи диверсійно-розвідувальних груп. У грудні 2022 року приєднався до лав новоствореної 3 Окремої штурмової бригади військової частини А4638. У складі 2 відділення протитанкових ракетних комплексів 3 взводу протитанкових ракетних комплексів 2 роти протитанкових ракетних комплексів протитанкового батальйону 3 ОШБ брав участь у заходах з оборони країни на Бахмутському, Авдіївському напрямках. 28 квітня 2023 року в результаті ворожого обстрілу зазнав поранення в районі населеного пункту Ступочки Донецької області.

Пройшовши у січні 2024 року навчання у школі пілотування дронів за напрямком застосування FPV в бойових умовах, виконував завдання у складі підрозділу «FATUM».

Був принциповим і відданим у стосунках як у справах і роботі, так і у дружбі, і у коханні, і того ж очікував від оточуючих. Поважав і цінував людей слова та діла. Відчував справжніх та щирих поруч. У той же час не сприймав фальші та нещирість, лицемірства та подвійної гри. Був світлою, гідною людиною з фантастичним почуттям гумору, іноді дуже гострого.

Станіслав не встиг створити сім'ю, про яку дуже мріяв, не встиг подарувати батькам онуків. Всі плани та мрії зруйнувала війна. Мав амбітні плани на Перемогу та мирне життя. Навіть між бойовими виходами намагався вдосконалювати свою англійську, займався онлайн з викладачем, за можливості тренувався.

Стас – турботливий, уважний, шанобливий син та онук, вірний коханий, надійний побратим та щирий друг.

Загинув 27 березня 2024 року вірний військовій присязі, захищаючи територіальну цілісність та державний суверенітет України, під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Орлівка Донецької області від попадання ворожого БПЛА.

Не народився ним, але загинув Воїном в боротьбі за честь і свободу України.

Похований на цвинтарі у м. Тернівка на Алеї Слави.

Нагороджений:

- Наказом Головнокомандувача Збройних Сил України від 05.10.2023 року №2317 почесним нагрудним знаком «Золотий хрест».
- Наказом Міністра Оборони України від 05 лютого 2024 року №163 відзнакою Міністра Оборони України «За поранення».
- Указом Президента України від 12 липня 2024 року № 466/2024 орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У Станіслава залишилися батьки.

Клята війна забирає найкращих!!!

Пам'ятайте ціну – не забувайте Героїв!

Слава Україні! Героям Слава!